

6. ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ

Κύριος σκοπός της διδασκαλίας της ξένης γλώσσας είναι η ανάπτυξη της επικοινωνιακής ικανότητας των μαθητών, έτσι ώστε, να ανταποκρίνονται στις σύγχρονες ανάγκες και να χρησιμοποιούν τη γλώσσα με ευχέρεια στις διάφορες επικοινωνιακές περιστάσεις που παρουσιάζονται τόσο στο κοινωνικό όσο και στο μελλοντικό επαγγελματικό τους περιβάλλον. Η ανάπτυξη της επικοινωνιακής ικανότητας του μαθητή προϋποθέτει την ανάπτυξη δεξιοτήτων κατανόησης και παραγωγής λόγου, προφορικού και γραπτού, καθώς και στρατηγικών επικοινωνίας και μάθησης ανάλογα με την κάθε επικοινωνιακή περίπτωση.

Βασική προϋπόθεση για την επίτευξη του σκοπού αυτού αποτελεί η διερεύνηση των αναγκών του μαθητή, καθώς και η δημιουργία κινήτρων για την κατάκτηση της ξένης γλώσσας σε επίπεδο λειτουργικό. Δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα σε μαθητοκεντρικές διαδικασίες που στοχεύουν στην απόκτηση γλωσσικών δεξιοτήτων και ικανοτήτων διά βίου μάθησης μέσα από την ανάπτυξη της δεξιότητας 'μαθαίνω πως να μαθαίνω'.

Γλωσσικά επίπεδα

Οι εκπαιδευτικοί καλούνται να οργανώσουν το μάθημά τους με βάση τα όσα προβλέπονται στα Αναλυτικά Προγράμματα Σπουδών, λαμβάνοντας υπόψη το Κοινό Ευρωπαϊκό Πλαίσιο Αναφοράς (ΚΕΠΑ) που προσδιορίζει την επικοινωνιακή και γλωσσική επάρκεια του ομιλητή για το συγκεκριμένο επίπεδο γλωσσομάθειας, και αξιοποιώντας το διδακτικό εγχειρίδιο ως ένα εργαλείο, μεταξύ άλλων διδακτικών μέσων που χρησιμοποιούν, για να επιτύχουν τους γενικούς και ειδικούς διδακτικούς στόχους.

Διαφοροποιημένη διδασκαλία και μάθηση

Η διδακτική πράξη πρέπει να διαφοροποιείται και να προσαρμόζεται ανάλογα με την ποικιλομορφία και την ατομικότητα των μαθητών σε κάθε τάξη (Tomlinson, 2001).

Η Διαφοροποίηση είναι τρόπος σκέψης για τη διδασκαλία και τη μάθηση που ξεκινά από τη θέση ότι η διδασκαλία πρέπει να αρχίζει από το σημείο στο οποίο

βρίσκονται οι μαθητές, παρά να στηρίζεται σε ένα προκαθορισμένο σχέδιο, το οποίο αγνοεί την ετοιμότητα, το ενδιαφέρον και το μαθησιακό προφίλ του μαθητή (Tomlinson, 2003). Οι εκπαιδευτικοί πρέπει να λαμβάνουν υπόψη συγκεκριμένα χαρακτηριστικά μαθητών όπως η ετοιμότητα (=το σημείο εισόδου ενός μαθητή σε μία συγκεκριμένη έννοια ή δεξιότητα), το ενδιαφέρον και το μαθησιακό προφίλ (=τρόπος με τον οποίο μαθαίνει ο μαθητής και μπορεί να διαμορφωθεί από τον τύπο της νοημοσύνης, το φύλο, το μαθησιακό στυλ, το πολιτισμικό περιβάλλον κ.λπ.) (Tomlinson, 1995). Μπορούν να διαφοροποιήσουν τη διδασκαλία τους σε διάφορους τομείς της εκπαιδευτικής διαδικασίας έτσι ώστε να καλύψουν τις ανάγκες των μαθητών τους ως εξής:

1. Περιεχόμενο – τί χρειάζεται να μάθει ο μαθητής ή πώς θα έχει πρόσβαση στην πληροφορία.
2. Διαδικασία – συγκεκριμένες δραστηριότητες στις οποίες συμμετέχει ο μαθητής για να κατανοήσει ή να κατακτήσει την πληροφορία.
3. Αποτελέσματα/Τελικά προϊόντα μάθησης – διαβαθμισμένες εργασίες που απαιτούν από το μαθητή να εφαρμόσει και να επεκτείνει αυτό που έχει μάθει.
4. Μαθησιακό περιβάλλον – συνεργατικό, τεχνολογικά υποστηριζόμενο, εξατομικευμένο, πειραματικό, κ.ά.